

бихъ махала лъскавата сабля за освобождението на България! — Тя си наведе главата, и сълзѣтъ се показаха на очитѣ ѝ; но като поглѣдна въѣводата, тя си помисли: „ще захвана да служи нему, защото той служи на българската свобода“,

По пѣтя за Мангалия вървятъ до Мангалското пристанище коля подиръ коля, натоварени съ ишеница и ячемикъ; съ колята пѣтуватъ на клюскарници пазачитѣ Турци облѣчени въ кожуси и абени дрѣхѣ, непохватни, но въоръжени съ пушки прѣзъ рамо. По полето, сѣкашъ вълци, сновѣтъ Черкезитѣ за прѣхрана и за плѣчка, и не единъ заптия прѣпуска по полето. Колкото по-близо до Мангалия, толкъва повече движение, и ето отъ двѣтъ страни по пѣтя захванаха да се виждатъ кѣшитѣ на балканскитѣ Българи.

Хитю-Оглу разглѣда наоколо; той е стара лисица, знае бѣлѣзитѣ, и видѣ нѣщо си несъобразно съ обикновенниятъ порядъкъ на работитѣ. Той тутакси се отби отъ пѣтя, закара овцѣтъ въ трѣвата, послѣ се спусна въ долчината и се спрѣ тамъ да си почине. Не се мина и половинъ часъ и ето че се зачу далѣченъ единъ гърмежъ, сѣкашъ изъ-подъ земята, внезапно, но сполучливъ, и слѣдъ това затоптяха конски копита. Два коня, единъ черенъ, другъ червеникавъ, търчаха по полето; червеникавиятъ бѣгаше и се риташе, а черниятъ го настигаше и хващаше съ устата за шията; и двата бѣхъ обсѣдлани и обюздани, а дисагитѣ се развѣваха надъ тѣхнитѣ гърбове, сѣкашъ като гарвани, птици на смъртта, надъ лешоветѣ. Конетѣ се въртѣха на дѣсно и на лѣво; червеникавиятъ не можаше да избѣгне, а черниятъ несполучваше да спре бѣглецѣтъ. И двата бѣхъ се уморили отъ бѣганието.

Въѣводата позна че червениятъ конъ принадлежи на нѣкой заптия, а черниятъ на киседжия.

Тѣ притърчаха въ стадото и се спрѣха. Въѣводата залови черниятъ, а дѣвойката червеникавиятъ.

Като изглѣда конѣтъ, въѣводата тутакси го позна.

— Това е конѣтъ на Кючюкъ-Стефанъ, навѣрно се е случило нѣкакво нещастие.